

1.

Ar jūs pasiruošę tikrai, bet keistai, neįtikėtinai istorijai? Pažadu nemeluoti. Bent jau ne jums.

Ar jums pasitaikė tokia diena, kai gyvenimas apsvirtė aukštyn kojom? Veikiausiai. Tokia diena, kai galvojote: oho, tikrai nebūčiau to tikėjęsis nė per milijoną šviesmečių. Tyčia pasirinkau žodį „šviesmečių“, vėliau suprasite kodėl. Arba, kam nors iš anksto jums pakuždėjus apie tai į ausį, būtumėte atšovę: kurgi ne!

Man irgi pasitaikė. Atsidūriau kitame pasaulyje, nors tebe-buvau Žemėje. Kaip tai įmanoma? Mielai papasakosiu.

Pamenu, tos dienos rytą ir nesitvėriau kailyje ir būgštavau. Mane įsivaikino. Keista tai girdėti iš lūpų šešiolikmetės, kuriai iki pilnametystės tetrūksta dvejų metų. Nebuvau tam pasiruošusi, bet nusprendžiau pasinaudoti proga.

Sėdėjau ant lovos sukryžiuavusi kojas, su džinsais ir apdri-busiu džemperiu, žvalgiausi po sodą, ten jau ryškėjo pirmieji rudens ženklai. Mėgau rudenį, kai pasaulis nusikrato praeities ir atslenka balta žiemos ramybė. Mėgau dažniau tūnoti viduje ir turėti daugiau laiko skaityti. Tikėkimės, naujajame gyvenime tai nepasikeis.

Kokia buvau naivuolė!

Mačiau, kad medžiai plinka, meta rudus lapus. Vėjas pasuko nosį šiaurėn, anksti ryte paukščiai nebežadino manęs savo giesmėmis. Ačiū Dievui! Kaip to nekenčiau. Daugybę kartu mintyse sviedžiau į tuos triukšmadarius batą. Nesupraskite manęs klaidingai; myliu gyvūnus, bet penktą ryto jie turėtų užsičiaupti ir duoti man ramybę.

Žvilgtelėjau į savo krepšį, laukiantį ant grindų prie lovos. Na, ne savo; man jį davė viena našlaičių namų auklėtoja, nes iki tol dar niekur nebuvau keliavusi. Nė sykiu nekėliau kojos už miesto ribų – neturėjau tam pinigų. Nors buvo smalsu išvysti platesnį pasaulį, gyvenau patenkinta savo uždarame burbule, burbule, kuris šiandien sprogs. Pažiūrėjau į kelioninį krepšį ir pakraupusi suraukiau nosį. Jis buvo ryškiai oranžinis, su rausvais vienaragiais. Kažin, kas buvo apsėdę Mariją, kai jį nusipirko? Gal piešinukai ją džiugino, bet man vos į juos dirstelėjus suskaudo galvą, ir užsinorėjau saldumynų.

Giliai atsidususi stryktelėjau nuo lovos ir nuėjau prie lango. Ant palangės pasirodė juoda dėmė. Ak, Flešai, štai kur tu. Mažas nenaudėli!

Tas nenaudėlis buvo juodas katinas, kuris mane aplankydavo maždaug dukart per dieną. Pažinau savo mažąjį draugą, nes viena jo ausis buvo apkramtyta, tikriausiai per peštynes su kita kate. O gal kokia karžygė pelė pasipriešino.

Pirmą kartą jis prie mano lango pasirodė prieš kelis mėnesius, bet kai jį atidariau ir pakviečiau vidun, nurūko. Katinas man priminė superherojų Flešą, iš čia ir jo vardas.

Prieš tai į kambarį slapta parsinešiau į popierinį rankšluostį suvyniotos mėsos jam pašerti. Netrukus supratau, kad Flešas mėgsta tik žalią mėsą, dėl to man nepalengvėjo. Galbūt jis

benamis katinas ir neturi šeimininko, kuris jį kas dieną šertų. Ta mintis naktį neleido užmigti. Gyvūnų kančios visada mane labai skaudino; net negalėjau žiūrėti dokumentikos apie gazele medžiojančius liūtus. Norėjau duoti Flešui tikro kačių ėdalo, bet negalėjau sau leisti švaistyti tiek pinigų. Pasak auklėtojo Maiko, Flešas ne laukinis, atrodo per daug švarus. Tad niekšelis veikiausiai tik ateidavo pas mane papildomo kąsnelio – man tai tiko.

Išvykusi – kad ir kur nusiveš mane pasiimsiantys dėdė ir teta – jo pasiilgsiu. Tiesiog apstulbau sužinojusi, kad dar turiu giminių, ir nors išgirdusi žinią apsidžiaugiau, visai nenorėjau palikti vaikų namų. Čia gyveno mano draugai ir žmonės, kuriais pasitikėjau ir kuriuos mylėjau. Netrukus turėsiu pradėti naują gyvenimą nepažįstamame name, lankyti naują mokyklą.

Atidariusi langą, numečiau katinui dešros griežinėlių. Skausus, Flešai.

Jis ėmė kramsnoti, sudorojęs nieko nelaukdamas atsuko užpakalį ir nupėdino, turbūt susirinkti duoklės iš kitų šėrėjų.

– Ir ačiū, vyruti, – tariau už jį. Kas nors turi būti mandagus. – Nedvejodamas visada užsuk į Džordžos restoraną.

Flešas sustojo ir man mirktelejo. Net išsižiojau. Gal pasivaideno? Ne, Džordža, tu visai kvaištelėjai, katės nemirksi. Lyg norėtum nuvyti mano abejones, Flešas dar kartą mirktelejo viena akimi. Vėpsojau apstulbusi.

– Ar tu man ką tik mirktelejai? – pati sukikenau. Tik paklauskite, teiraujuosi katės, ar ji man mirktelejo. Jei taip risiuosi ir toliau, naujoji šeima išsiųs mane į psichiatrijos ligoninę.

Katinas pakreipė galvą. Įsivaizdavau jį atsakant: taip, išties atrodai kiek kvaištelėjusi, tiesą sakant, tikra pamišėlė – užrakinkite ją.

Uždariau langą ir suglumusi prisėdau ant lovos. Matyt, išvykimas iš vaikų namų man kėlė daug streso, taip ir paaiškinau keistąjį įvykį. Pabarbenau pirštais sau per kelius. Kur jie? Žvilgtelėjusi į rankinį laikrodį pamačiau, kad dar nevēluoja. Nekantravau – ši savybė neretai pakišdavo man koją.

Į duris nekantriai pabeldė, jos tuoj pat atsilapojo ir trinktelėjo į sieną. Kas kitas, jei ne mano geriausia draugė Lota? Sienoje išmušta skylė amžinai priminė šį jos įprotį, o aš greitai išmokau niekada nestovėti prie tos vietos; pakako vieną kartą susilaužyti nosį.

– Džordža!

Ji prilėkė it viesulas ir puolė man į glėbį.

– Džordža, bet galo tavęs pasiilgsiu.

Puikiai suprantu draugės sielvartą, nes pati jaučiu tą patį. Kartais atrodo, lyg permatyčiau ją kiaurai, iki pat širdies. Kai ji būdavo laiminga, ir man būdavo gera diena. O kai Lotai skaudėdavo, mano širdis raudėjo su ja. Lota buvo visiška mano priešingybė. Pašalietis niekada nebūtų atspėjęs, kad mes geriausios draugės. Aš buvau šiek tiek berniukiška, trumpais, papurusiais plaukais, vaikščiodavau su džinsais ir juodais marškinėliais arba apsmukusiais džemperiais, Lota – mergaitiška, nešiojo sukneles, o į ilgus, šviesius plaukus segdavosi blizgančią segę.

– Tik persikeliu į naujus namus, ne į kitą pasaulio galą, – atsakiau jai. – Bet aš irgi tavęs pasiilgsiu. – Vėl įkvėpiau jos šampūno kvapo. Kas žino, kada vėl ją pamatysiu?

Paleidome viena kitą, tada Lota prisėdo šalia ant lovos.

– Beveik tas pats. Nebesimatysime kiekvieną dieną. Kodėl tavo dėdė su teta pasiima tave iš mūsų mokyklos? Galėtų leisti ją baigti. Galėtum važinėti autobusu.

Papurčiau galvą.

– Jie to nenorėjo, nusižiūrėjo mokyklą arčiau namų.

– Jie man jau nepatinka, – aršiai išpylė Lota. Ji čiupo mano ranką. – Netrukus susirasi naujų draugų ir mane pamirši.

Prunkštelėjau.

– Nesąmonė! Kaip galėčiau nepasiilgti tavo pokštų – niekas nesugeba manęs taip prajuokinti kaip tu.

– O aš pasiilgsiu tavo guvaus proto.

– Džiaugiuosi, kad mane įsivaikino, bet mieliau būčiau likusi čia, iki sueis aštuoniolika, gal net ilgiau.

Staiga Lota surimtėjo.

– Ar jie tau patinka? Tavo dėdė ir teta? Tik kartą juos matei. Ar... patikrinai juos savo neklystančiu jausmų radaru?

– Jie keistoki, kalba su keistu akcentu, bet nėra labai blogi. – Pirštais knebinėjau kepuraitės kraštą.

Lota prisimerkė.

– Meluojai. Kažką nuo manęs slepi.

Aišku, aš jai – atversta knyga.

– Na, – atsakiau dvejodama. – Gal man tik pasirodė, bet, regis, jie kartais meluoja.

– Velniai rautų.

– Jie labai mieli, bet nujaučiu, jog kalbėjo ne visai nuoširdžiai.

– Hmm, – Lota numykė. – Iš proto išsikraustei, kad su jais vyksti. Tavo gebėjimas pajusti melą ir perskaityti jausmus niekada neapgauna. Nesuprantu, kaip tai darai, bet esi visada teisi. Todėl kaip kvaiša ignoruoji nuojautą ir važiuoji su jais.

Patraukiau pečiais.

– Nieko nepadarysi. Jie šeima, vienintelė man likusi.

– Kodėl tavo dėdė ir teta susisieikė tik tada, kai tau suėjo šešiolika? Gal namuose nenorėjo vaiko?

– Jie gyveno Suomijoje ir nežinojo, kad išvis esu. Mano dėdė daug metų nesikalbėjo su mano mama, ir, deja, mano tėčio jie nepažinojo. Mamos kaimynė turėjo dėžę jos daiktų ir joje rado mano dėdės ir tetos adresą. Jie kraustosi čia dėl manęs. Labai miela, ar ne?

Lota išplėtė akis.

– Tai pagaliau sužinosi, kas buvo tavo mama!

– Taip, esu tikra, kad sužinosiu. Bent jau viliuosi ir dėl to važiuoju su jais. – Bet nenorėjau dėti per daug vilčių, išmokau tuo mažumės. Kai tėvai palieka tave vaikų namuose, nesi linkusi labai lengvai pasitikėti žmonėmis. Tik Lota pasitikėjau akiai.

Lota nutaisė skausmingą miną.

– Klausyk, jei dėdė nepatiko tavo mamai, gal jis koks keistuolis?

Gūžtelėjau.

– Pamatysim.

Lota klestelėjo ant lovos.

– Pasislėpk spintoje. Aš pasakysiu, kad pabėgai ar, dar geriau, kad tave išsinešė erdvėlaisis.

– Taip, antru variantu jie tikrai patikės.

– Tavo ausys didelės kaip ateivio.

Niuktelėjau jai į šoną ir, kaip pratusi, pačiupinėjau, ar kepuraitė dengia man ausis.

– Priimsiu tai kaip komplimentą.

Lota pasilenkusi švelniai timptelėjo man ausį.

– Man tavo didelės ausys patinka.

Pasijutau nuostabiai, pilve suplazdėjo drugeliai. Tikriausiai visa išraudau, vyliausi, kad Lota to nepamatys.

– Kurgi ne.

– Kodėl slepi jas po kepuraitę? Bet rimtai, Džordža, negerai, kad dėdė ir teta regisi tau įtartini.

Drąsinamai nusišypsojau.

– Turiu suteikti jiems galimybę.

– Pažadėk viena.

– Ką?

– Pasakyk jiems, kad pastaruoju metu tau kartais sukldavo pilva, ir nueik pas gydytoją.

– Pažiūrėsiu. – Nekenčiu lankytis pas gydytojus. – Spazmai jau kurį laiką nekamavo; viskas gerai.

Kažkas vėl pabeldė į duris, bet šį kartą palaukė atsakymo.

– Užeikite, – atsakėme vienu balsu.

Duris pravėrė Marija, viena iš auklėtojų.

– Atvažiavo tavo dėdė ir teta. Ar tu pasiruošusi?

Marija buvo putli, pagyvenusi moteris raudonais it obuoliukai skruostais, šypsena galėjo ištirpdyti ledo kubelį. Be galo pasiilgsiu jos ir kitų auklėtojų. Visi jie buvo šaunūs žmonės auksinėmis širdimis.

Atsistojusi čiupau kelioninį krepšį. Man suvirpėjo lūpos, užgėlė akis. Nurijusi gumulą gerklėje, tariau:

– Lota, nepamiršk Flešo. Ak, ir neišsigąsk, kai jis tau mirkstelės.

Lota linktelėjo netramdydama ašarų.

– Sudie, Džordža, brangi, pakvaišusi drauge, – ji santūriai šyptelėjo. – Mirksinti katė, kurgi ne.

